

Egy krajczáros.

Egész évre	
hetenkint:	
10 drb . . .	3 frt 60
50	16 . 80
100	33 . 60

TREÁSKÉPES Herkó Páter

Egy hónapra	
hetenkint:	
50 drb . . .	1 frt 40
100	2 . 80
200	5 . 60

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VIII., József-körút 49.

Megjelenik minden vasarnap.

Felelős szerkesztő:
MARKOS GYULA.

APÁK ÉS FIAK.

„Bizony, testvér, maholnap nem az lesz a kérdés, hogy pápista-e vagy kálomista, hanem az, hogy kereszt-e vagy sakterkés!” — „Szervusztok, fiaim, ez okos gondolat volt!”

„Magyar Herkó Páter“ melléklapja.

==== Vidéki elárusítók jelentékeny kedvezményben részesülnek. ====

A kereszt.

Az utfelen, kunyhók mögött,
Az aranypaloták között,
A koldus táblán s koronán
A legszebb díszlet egyformán
A megváltó kereszt.

A csermely hab, suhogó lomb,
A szende szép mosolygó hold,
Az éj, a nap, az árny, a fény,
Mind róla zengő költemény:
Szeresd tehát, szeresd!!

Előkelően.

— Hogyan, bankár ur, ön az inasa által tolatja magát a biciklijén?

— Nü, wie haiszt! Hát rá vadjom én arra szorulva, hódj a lábaimmal khapálódzak?

HEP CICESZ DRÁGAI JÓ KIVÁNSÁGAI.

Ledje theneked khitünő «szájpaddás-nélkhüli» fogak — és fognélküli szájpaddásod.

Khi ne állhassál the a küröszöt *seh*l és mégis ledje theneked sok is — mindenütt.

Udj khelljen theneked meggörbülni, mint a Wlassics Jolátul az üvé frizura.

Még jobban veszicsél el the az önbizalmadat, mint ahodj a mostani edjetemi thanács elvesztett az autonóm jogok iránt való érzékhét.

Bessenyei Ferkó talpraesett vicceivel khelljen theneked edj bandát khiengesztelni.

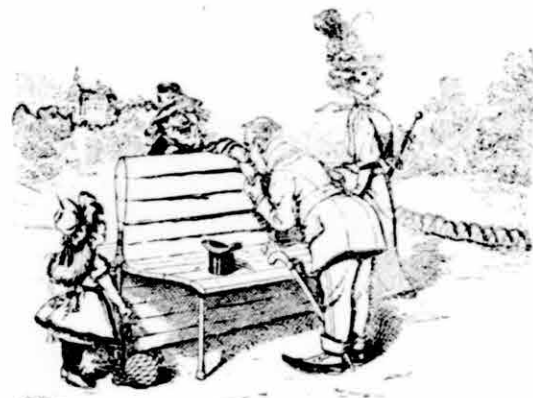
Kherülhessél the a Rakovszky Pista khörmei khözé, mikhor ü «óri thempók»-ra thanítja Gajárelesz Ödön óreságt.

Udj hallgasson meg tetüled is az Ur Isten minden szót, mint ahodjan az ellenzék meghallgatott a minap a Wlassics Jolátul a fülszólalást.

Felsült igyekezet.

Kezeit csókolom — Nagyságos asszonyom.

S a gyors igyekezet, — Lumpnak csókolt kezét.

GONDOLATOK

(Z.) Tengerszó kell ahhoz, hogy elismerjék az ember okosságát; az ostobaság elárulásához egy szó is elég.

A legtöbb bírónak az a hibája, hogy kitűnő jogásznak akar feltűnni és felejtí, hogy bírónak kellene lennie.

Szép a szerénység a dicsérettel, de még szebb a becsméréssel szemben.

A vágy a gondolat apja, de gyakran gyermeke a gondolathíánynak.

Egy kis nefelejtis gyakran többet ér a legnagyobb babékoszorunál.

Sok ember hazudik a hallgatással.

A túlokost hamar bolondnak nézik.

Sok ember egész foglalkozása életfogytig, hogy hivatásokat téveszt el.

Szerelmi licitáció.

— Micsede? The nem akharolsz hozzá menni ahhoz a derék legényhez, akhinek oly khitűnő az őzlet? Mire föl?

— Egy szó, mint száz! Ű nem tetszik nekhem!

— Naccerű! Hát talán te tetszel ű neki? Na látod és ű mégis elveszi thégidet.

Lecke a cárnak.

(Z.) Nagy Péter óta, aki még hajóács is volt Zaardamban, az orosz cárok szerelmese a tengerbe. I. Miklós is, Oroszország legkeményebb fejű zsarnoka, akárhányszor kormányozta a gőzöst, amelyen utazott.

Egyszer Pétervárról Kronstadtba, Pétervárnak hadikikötőjébe utazott és ismét ő állt a kormányánál. Hirtelen feltűnt egy német kereskedő hajó, amely keresztelte a cár útját. — A szabályok szerint a cárnak kellett volna várnia, de a cárnak épen eszébe jutott kitüntetni tudományát.

Meg akarta előzni a német hajót és teljes erővel neki vágott. Sikerült. Alig egy-két öllel a német hajó előtt sikerült elsurrania. De volt mit hallania.

A német kapitány, egy danzigi, átkiáltott a szócsövön:

— Megbolondult? Hová tette a szemét? Hajszál hija, hogy fenékre nem furtam a hajóját.

Miklós nevetett. A német még dühösebb lett s most már a matróz-szókincs minden jeles kifejezése a cár fejéhez repült.

A német talán el is felejtette a dolgot, mikor másnap a rendőrfőnökhöz hívták.

— Tegnap egy hajóval majdnem összeütközött.

— Én?

— Igen, Kronstadt előtt.

— Ahá, az a számár! Hát még az panaszt be?

— Vigyázzon, mert rosszul járhat. Tudja, ki volt az a kormányos, akit összeszidott?

— Nem én, de azt tudom, hogy nem tud becsületesen kormányozni.

— Hát az a kormányos ezt a gyönyörű gyűrűt küldi emlékül, de arra kéri, hogy máskor ne legyen ismeretlenű olyan goromba. Ezt különben én is tanácslom, mert Szibéria akármilyen messze, mégis közel van.

— Szibéria? — a német térdei megrogytak — de hát ki voít az az... ur?

— Miklós cár! — szólalt meg hátul egy hang és csakugyan a cár lépett elő, megveregette a német vállát s miután kigyönyörködte magát a kapitány rémületén eleresztette.

Ez talán az egyetlen eset volt, mikor a kemény szívű uralkodó tudva jót cselekedett.

A vég kezdete.

Egy házaspár derekasan eldöngette egymást az utcán, mire egy jó barátjuk kíséretében rendőrségre ment. Kérdi a kapitány a házi barátot:

— Ön tehát ott volt a verekedés kezdetén?

— Ott. Két év előtt.

— Hogyan, két év előtt?

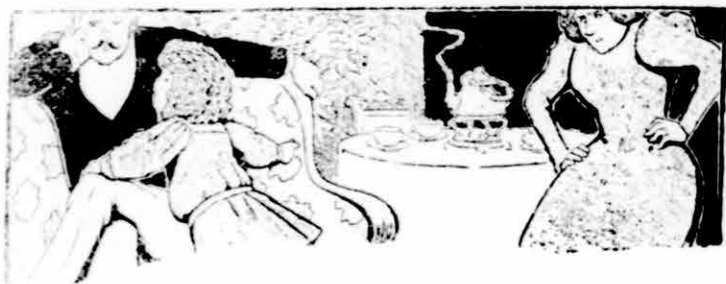
— No igen, hiszen ott voltam a lakodalmukon.

Cselédőnézet.

Háziasszony: Ugyan, Kati, hányszor mondtam már magának, hogy a bal oldalon szokás szervirozni s maga mindig megfordítva teszi!

Szolgáló: Oh, legyen nyugodt a nacscsága, tudom én azt ugyanis.

Azok a gyerekek.

— Látod, apika, milyen boldogok lehetnénk mi, ha te ezt az asszonyt el nem veszed feleségül!

Barátnők közt.

— Kétségbe vagyok esve.
 — Miért?
 — Nem szeret a jegyesem.
 — Honnan tudod?
 — Ma is kikísértem, a folyosó egészen sötét volt és meg sem csókolt!
 — Pedig a *te szádat* ugyan hogy sötétben is könnyen megtalálhatta volna!

Érzékeny sóhaj.

— Tizenegy házam van az Andrásy-uton — és egy kapukulcsom sincs. Egek!

Kofa-logika.

«A csuka, amit tegnap vettem magától, nem volt friss...» — «Hja, nassága! miért nem vette előbb meg?... hiszen már egy hete kínálgtam...»

*Ha másoknak megbocsájtanók azt,
 Amit önmagunknak megbocsátunk:
 Akkor bizonyára ideális,
 Szép, eszményi lenne a világunk.*

*
*Nagy teher a nyugalom
 Minden henyélőnek,
 Egyedül a munka nyújt
 Kéjt a pihenőnek.*

*
*Vannak, akik nyugton nem alhatnak:
 Mig másokat aludni láthatnak.*

*
*Akik keserűen kifakadnak,
 S panaszzavuk' szünet nélkül ontják:
 Az életnek sok édességétől
 Balga módon gyomrukat elronták!*

Lesujtó bók.

— Lássá pedig, Aladár, az én uramnak mégis csak kitünő vadásznak kell lenni, mert alig akad valahol vadászat, ahol ő hivatalos ne lenne.

— Hát nem vette még észre, nagyságos asszonyom, hogy minden vadászbérlő milyen önző ember? Csak azért hív magához csupa lesipuskásokat, hogy vadállományát minél tovább kiméllhesse.